

REBECCA ROSS

ÎNFRUNTAREA

A doua carte a seriei
DESTINUL REGINEI

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA LIMONCU

—❖ Capitolul I ❖—

FIICA VRĂJMAȘULUI

Domeniul lordului MacQuinn, Castelul Fionn

Brienna

Castelul răsuna de râsete și de zgomote care anunțau pregătirile pentru cină, când am intrat alături de Cartier în sală, cu mantiile albastre ale pasiunii pe umeri și părul încurcat de adierea vântului nopții. M-am oprit în inima măreței încăperi ca să admir tapiseriile atârinate pe pereți, arcul înalt al plafonului ce se topea în umbre fumurii și ferestrele cu menouri ale zidului dinspre răsărit. Focul trosnea într-un șemineu smălțuit, iar femeile din castel așezau cele mai bune vase din cositor și argint pe mese. Nu mă băgau în seamă, fiindcă, pentru ele, încă eram o străină, și mă uitam cum câteva tinere împodobeau încăperea cu un mănunchi de crenguțe de pin și flori de un roșu-închis. În spatele lor, un băiat dădea zor să aprindă un munte de lumânări, dar ochii îi tot alunecau la una dintre fetele cu părul arămiu.

Pentru o clipă, a părut ca și cum acest castel și acești oameni nu ar fi cunoscut niciodată întunericul și asuprirea domniei neamului Lannon. Totuși, mă întrebam ce răni le rămăseseră în inimi și în amintiri după ce supraviețuiseră unui rege despotice timp de douăzeci și cinci de ani.

— Brienna!

Curtenitor, Cartier s-a oprit lângă mine. Se afla la o distanță sigură, de o lungime de un braț, deși încă îi păstram în minte atingerea, încă îi simțeam gustul buzelor. Amândoi am rămas tăcuți, dar știam că și el admira zarva și frumusețea rustică a sălii, că încă încerca să se deprindă cu ce aveau să devină viețile noastre, acum că ne întorseserăm acasă în Maevana, tărâmul reginei.

Eram fiica adoptivă a lui Davin MacQuinn, un lord căzut în dizgrație, care trăise în pribegie vreme de douăzeci și cinci de ani și care, în cele din urmă, se înapoiase pentru a readuce la viață castelul și a-și repune în drepturi poporul.

Iar Cartier, fostul meu profesor, era lordul Casei Morgane. Lord al celor Iuți – Aodhan Morgane.

Cu greu puteam găsi voința de a-i spune astfel. De-a lungul anilor în care-l cunoscusem în regatul Valeniei, cel aflat la miazăzi, pe vremea când eu eram eleva lui, iar el era profesorul meu, adică un maestru al cunoașterii, nu mi-aș fi închipuit *niciodată* că avea acest nume.

M-am gândit la felul în care se împletiseră viețile noastre, încă din clipa în care îl întâlnisem, atunci când fusesem primită în prestigioasa Casă Magnalia, o școală valeniană pentru deprinderea celor cinci pasiuni ale vieții. Crezusem că era valenian – luase un nume valenian, era as în bunele maniere și pasiune și-și trăise aproape toată viața în regatul de la miazăzi.

Și, totuși, Cartier fusese mult mai mult decât atât.

— Ce v-a reținut?

Am tresărit speriată, căci Jourdain m-a luat prin surprindere când a pășit înaintea mea, măsurându-mă din cap până în picioare, de parcă s-ar fi așteptat să am vreo zgârietură. Asta aproape că mi s-a părut amuzant, căci, cu trei zile înainte, ne avântaserăm în bătălie alături de Isolde Kavanagh, regina

îndrituită a Maevanei. Îmi îmbrăcasem armura, îmi vopsisem chipul cu vopsea albastră, îmi împletisem părul și ridicasem sabia în numele lui Isolde, neștiind dacă voi scăpa cu viață în urma revoltei. Dar mă luptasem pentru ea, asemenea lui Cartier și Jourdain, și alături de ea, ca să-l înfruntăm pe Gilroy Lannon, un bărbat care n-ar fi trebuit *niciodată* să fie regele acestui ținut. Împreună îi răsturnaserăm pe el și familia lui într-o singură dimineață, una cu un răsărit sângieru, dar victorios.

Iar Jourdain se purta acum ca și cum mă avântasem din nou în bătălie. Și asta pentru că întârziaseam la cină.

M-am silit să-mi reamintesc să fiu înțeleghătoare. Nu eram obișnuită cu dojenile părintești – îmi trăisem întreaga viață fără să cunosc cine-mi era tată de sânge. Și, ah, cât de rău îmi părea că acum aflasem din cine îmi trăgeam obârșia. I-am șters numele din minte, luând aminte la omul care-mi stătea înaintea, omul care mă adoptase cu luni în urmă, când ne uniserăm eforturile pentru a pune la cale o revoltă împotriva regelui Lannon.

— Cartier și cu mine am avut multe de vorbit. Nu te mai uita așa la mine, tată! Ne-am întors la timp, i-am spus.

Obrajii mi s-au îmbujorat sub privirea iscoditoare a lui Jourdain, iar când și-a îndreptat ochii spre Cartier, cred că știa: Cartier și cu mine nu stătuserăm doar „de vorbă”.

Gândul m-a purtat înapoi la clipa în care mersesem împreună cu Cartier în castelul lui dărăpănat din ținuturile Morgane și când, în sfârșit, îmi dăduse mantia pasiunii.

— Da, bine, și-am spus să te întorci înainte de căderea întinericului, Brienna, m-a dojenit Jourdain, înmuindu-și apoi tonul când i s-a adresat lui Cartier: Morgane! Frumos din partea ta că ni te-ai alăturat la serbare!

— Mulțumesc pentru invitație, MacQuinn! a răspuns Cartier, înclinând respectuos capul.

Era ciudat să aud aceste nume rostite cu voce tare, căci în mintea mea nu li se potriveau. Și, în vreme ce alții erau tentați să i se adreseze lui Cartier cu lord Aodhan Morgane, pentru mine, el rămânea tot Cartier.

Apoi mai era Jourdain, protectorul ce-mi devenise tată. Când îl întâlnisem cu două luni în urmă, se prezentase cu numele lui valenian de împrumut, Aldéric Jourdain.

Dar, asemenea lui Cartier, era mult mai mult decât atât; era lordul Davin MacQuinn cel Statornic. Iar dacă alții aveau să-i spună astfel, pentru mine tot „tată” era și nu aș fi izbutit în veci să mă gândesc la el altfel decât ca Jourdain.

— Veniți amândoi!

Jourdain ne-a condus până la dais¹, unde familia lordului avea să se așeze pentru cină la o masă lungă. Cartier mi-a făcut cu ochiul când Jourdain s-a întors cu fața de la noi, și-a trebuit să-mi înghit un zâmbet amuzat.

— Iată-te! a strigat Luc odată ce a intrat în sală pe una dintre ușile laterale și m-a zărit pe dais.

Tinerele s-au oprit din împodobitul cu crenguțe de pin și flori, chicotind și șoptind, când Luc a trecut pe lângă ele. Părul său brun-închis era ciufulit, la fel ca în fiecare zi, iar ochii îi străluceau de veselie.

A suit, tropăind, scările daisului ca să mă strângă în brațe, purtându-se ca și cum fuseserăm despărțiți luni bune, deși îl văzusem mai devreme, chiar în acea după-amiază. M-a prins de umeri și m-a răsucit, ca să se poată uita la firele de argint cusute pe mantia pasiunii.

— *Maestră Brienna!*

M-am întors și am râs, auzind, în sfârșit, alăturate titlul și numele meu.

¹ Platformă, de regulă rotundă, instalată în camerele seniorilor feudali pe care se așeza masa pentru seniori (n. red).

— Ce mantie frumoasă!

— Da, cred că am așteptat destul de mult s-o primesc, am zis, privind neajutorată la Cartier.

— Ce constelație este? a întrebat Luc. Mă tem că nu mă pricep deloc la astronomie.

— Aviana.

Acum eram o stăpână a cunoașterii, lucru pentru care muncisem ani buni în Casa Magnalia. Iar în clipa aceea stăteam în sala lui Jourdain din Maevana, înconjurată de familie și prieteni, și purtând propria mantie a pasiunii, iar Isolde Kavanagh era gata să revină pe tronul de la miazănoapte... Nici că puteam fi mai mulțumită.

Când ne-am așezat, l-am privit pe Jourdain, care ținea un potir de aur în mâini, ferindu-și chipul cu grijă pe când își cerceta oamenii ce intrau în sală pentru cină. Mă întrebam ce simțea, acum că se întorsese acasă, după douăzeci și cinci de ani de teroare, ca să-și reia rolul de stăpân al acestui popor.

Cunoșteam povestea adevărată a vieții sale, a trecutului său maevan și valenian.

Se născuse în acest castel ca nobil fiu al Maevanei. Moștenise ținuturile și oamenii lui MacQuinn, străduindu-se să-i ocrotească și nevoit fiind să-l slujească pe groaznicul suveran Gilroy Lannon. Știam că Jourdain fusese martor la lucruri cumplite în sala tronului: văzuse tăiate mâinile și picioarele bărbaților ce nu erau în stare să-și plătească în întregime dările, văzuse bătrâni ce-și pierduseră un ochi pentru că se uitaseră prea mult la rege, auzise femei țipând din odăile îndepărtate în vreme ce erau bătute, văzuse copii biciuiți pentru că scosese un sunet când ar fi trebuit să tacă. „Am văzut totul”, îmi mărturisise cândva Jourdain, alb ca varul din pricina amintirilor. „Am văzut totul și mi-a fost teamă să vorbesc.”

Apoi se hotărâse să se revolte, să-l doboare pe Gilroy Lannon și să o readucă pe regina îndrituită pe tronul de la miazănoapte,

să alunge întunericul și groaza care se așternuseră peste Maevana, altădată plină de glorie.

Alte două case maevane se alăturaseră tainicei sale răzmerițe: Kavanagh, care fusese singura casă magică din care se trăgeau reginele, și Morgane. Dar Maevana era tărâmul a paisprezece case, diferite în ceea ce privește ținutul stăpânit, fiecare cu propriile forțe și slăbiciuni. Totuși, doar trei dintre ele îndrăzniseră să-l sfideze pe rege.

Cred că îndoiala îi împiedicase pe cei mai mulți lorzi și doamne, căci le lipseau două lucruri de preț: Piatra Înserării, ce dăduse Casei Kavanagh puterea ei magică, și *Codicele reginei*, legea care spunea că niciun rege nu trebuia să stea vreodată pe tronul Maevanei. Fără Piatră și *Codice*, cum ar fi putut revolta să-l răstoarne odată pentru totdeauna pe Gilroy Lannon, care prinsese rădăcini adânci pe tron?

Însă cu douăzeci și cinci de ani în urmă, MacQuinn, Kavanagh și Morgane se uniseră și luaseră cu asalt castelul regal, pregătiți să pornească război. Izbânda loviturii depindea de luarea prin surprindere a lui Lannon, plan zădărnicit atunci când tatăl meu de sânge, lordul Allenach, aflase de revoltă și, în cele din urmă, trădase.

Gilroy Lannon îi așteptase pe Jourdain și pe adepții lui.

Pusese ochii pe femeile fiecărei familii și le ucisese, știind că, astfel, va răpune curajul lorzilor.

Dar nu prevăzuse că trei dintre copii aveau să supraviețuiască: Luc, Isolde și Aodhan. Și pentru că reușiseră să o facă, acești trei lorzi răsculați fugiseră cu copiii lor în țara vecină, Valenia.

Își luaseră nume și îndeletniciri valeniene; renunțaseră la limba lor maternă din Dairine pentru limba valeniană a Chantalului de Mijloc; își îngropaseră săbiile și pecetele lor de la miazănoapte, precum și mânia. Și se ascunseseră, crescându-și copiii ca valenieni.

Însă cei mai mulți habar nu aveau... Jourdain nu încetase niciodată a plănui să se întoarcă și să-l detroneze pe Lannon. El și ceilalți doi lorzi căzuți în dizgrație se întâlneau o dată pe an, fără a-și pierde vreodată credința că se vor putea revolta din nou și că vor izbândi.

O aveau pe Isolde Kavanagh, hărăzită să devină regină.

Aveau dorința și curajul de a se revolta iarăși.

Aveau de partea lor înțelepciunea anilor și lecția dureroasă a primei încercări nereușite.

Totuși, le lipseau două lucruri vitale: Piatra Înserării și *Codicele reginei*.

Acela fusese momentul când mă alăturasem lor, căci moștenisem amintiri de la un strămoș îndepărtat, care îngropase piatra fermecată cu veacuri înainte. Dacă aș fi reușit să o redobândesc, cu siguranță magia s-ar fi întors la Casa Kavanagh, iar celelalte Case maevane ar fi putut, în sfârșit, să se alătore și ele revoltei noastre.

Și asta a fost întocmai ceea ce am făcut.

Acestea se întâmplaseră cu doar câteva săptămâni în urmă. Totuși, mi se părea că trecuse multă vreme de atunci, ca și cum priveam înapoi printr-un geam crăpat, chiar dacă încă mai purtam pe trup și în suflet urmele bătăliei, ale tainelor ce-mi fuseseră ascunse și ale trădărilor, chiar dacă încă eram tulburată din pricina dezvăluirilor privind originea mea maevană.

Am oftat și am lăsat visul să se risipească, privindu-l în continuare pe Jourdain, care ședea la masă.

Părul său arămiu-închis era prins cu o panglică, ceea ce îi dădea un aspect valenian, dar o diademă îi încunună capul, răspândind în jur picuri de lumină. Era îmbrăcat cu niște pantaloni negri, simpli, și o vestă din piele cu un șoim de aur cusut pe piept, mândra emblemă a Casei sale. Avea încă pe obraz o

tăietură căpătată în luptă, care se vindeca destul de greu, amintire a ceea ce înduraserăm.

Jourdain avea privirea ațintită asupra potirului și, în sfârșit, le-am putut vedea: palpăirea nesiguranței, îndoiala de sine, gândul nevredniciei care nu îi dădeau pace. Am luat o cupă cu cidru și mi-am tras scaunul mai aproape de al lui.

Crescusem în Casa Magnalia lângă alte cinci ardene, cinci fete care ajunseseră să-mi fie ca niște surori. Dar aceste ultime luni în care fusesem înconjurată de bărbați mă învățaseră temeinic despre firea lor sau, mai important, despre cât de fragile le erau inimile și orgoliile.

La început am rămas tăcută și i-am privit pe oamenii care aduceau și puneau pe mese tăvi cu bucate aburinde. Totuși, am putut observa. Destui dintre membrii Casei MacQuinn vorbeau cu glasul stins, de parcă le-ar fi fost teamă să fie auziți. Veșmintele le erau curate, dar zdrențuite, chipurile adânc brăzdate de anii de muncă grea, zeci de ani în care uitaseră să zâmbească. Mai mulți copilandri șterpeleau chiar felii de șuncă de pe tăvi, îndesând mâncarea în buzunare, ca și cum ar fi fost obișnuiți cu foamea.

Era nevoie de timp pentru ca teama să se șteargă, pentru ca bărbații, femeile și copiii din acest ținut să se vindece și să se regăsească.

— Ți se pare totul ca un vis, tată? i-am șoptit până la urmă lui Jourdain, când am simțit povara tăcerii.

— Hmm...

Sunetul preferat al lui Jourdain, ce însemna că încuviința pe jumătate.

— Uneori, da. Până când o caut pe Sive și îmi dau seama că nu mai este aici. Atunci mă trezesc la realitate.

Sive, soția lui.

Nu puteam decât să-mi închipui cum fusese, o femeie vitează, neînfricată, ce se avântase în luptă cu atâția ani în urmă, jertfindu-și viața.

— Aș fi vrut să o cunosc, am spus și am simțit cum tristețea îmi umplea inima.

Era un sentiment pe care-l știam bine; trăisem multă vreme cu el, cu dorul de mamă.

Mama fusese valeniană și murise pe când aveam trei ani, însă tata fusese maevan. Câteodată mă simțeam strivită între cele două țări, între pasiunea celor de la miazăzi și sabia celor de la miazănoapte. Voiam să aparțin locului acestuia, alături de Jourdain și de poporul lui MacQuinn, dar când mă gândeam la sângele meu din partea tatălui... Când îmi aminteam că Brendan Allenach, lord și trădător, era tatăl meu de sânge... Mă întrebam cum de puteam fi primită aici, în castelul pe care-l asuprise prin teroare.

— Dar ție cum ți se par toate astea, Brienna? m-a întrebat Jourdain.

M-am gândit pentru o clipă, savurând căldura aurie a focului și fericirea care se ivise în oamenii lui Jourdain, pe măsură ce se adunau în jurul meselor. Am ascultat muzica melodioasă și dulce pe care Luc o revărsa din vioară și care stârnea veselie bărbaților, femeilor și copiilor deopotrivă, și m-am aplecat spre Jourdain, ca să-mi odihnesc capul pe umărul lui.

Apoi i-am dat răspunsul pe care voia să-l audă, nu cel pe care ar fi fost cinstit să i-l dau.

— Simt că am venit acasă.

Nu mi-am dat seama cât de hămesită eram până ce bucatele nu a fost puse pe masă: tăvi cu carne friptă și legume cu ierburi aromate, pâini frăgezite cu unt, fructe conservate și farfurii cu

brânză feliată și având coaja de diferite culori. Mi-am pus în farfurie mai multă mâncare decât aş fi putut îmbuca.

În vreme ce Jourdain era preocupat să stea de vorbă cu bărbatii și femeile care continuau să urce treptele daisului pentru a-l saluta ceremonios, Luc și-a tras scaunul pentru a fi față în față cu mine și cu Cartier.

— Ce vrei? am întrebat, văzând că Luc stăruia să ne zâmbească.

— Vreau să știu adevărul, mi-a răspuns.

— Despre ce, frate?

Luc a ridicat din sprâncene.

— Despre cum v-ați cunoscut! Și de ce nu ați spus nimic despre asta! În timpul întâlnirilor noastre de taină... Cum de n-ați știut? În ce privește restul grupului nostru de răzvrățiți, noi toți credeam că sunteți doi străini.

Îmi țineam mai departe ochii ațintiți către Luc, dar am simțit că privirea lui Cartier se îndreptase spre mine.

— N-am spus nimic niciodată pentru că habar n-aveam despre implicarea celorlalți. În timpul întâlnirilor noastre de taină, lui Cartier îi ziceați *Theo D'Aramitz*. Nu știam cine era. Iar mie îmi ziceați *Amadine Jourdain*. Cartier habar n-avea despre cine era vorba.

Am ridicat din umeri, dar încă eram tulburată de descoperirea făcută, acea clipă amețitoare în care îmi dădusem seama că, de fapt, Cartier era lordul Morgane.

— A fost o simplă neînțelegere pricinuită de două nume conspirative.

O simplă neînțelegere care ar fi putut distruge întreaga misiune de a o repune în drepturi pe regină.

Întrucât aflasem unde îngropase strămoșul meu Piatra Înserării, fusesem trimisă în Maevana, pentru a căuta ospitalitatea lordului Allenach, recuperând pe ascuns nestemata. În plus, grupul de răzvrățiți al lui Jourdain plănuise ca lordul Morgane